

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Десислава Ик. Давидова
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20251001000061 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 294, ал. 1 от ГПК.

С решение № 24 от 22.01.2025г., постановено по т.д. 1284/2023г., по описа на ВКС, I т.о. е отменено решение № 28 от 18.01.2023г. по в.т.д. № 263/2022г. по описа на САС и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Дадени са задължителни указания за произнасяне по същество на спора, с оглед оплакванията във въззивните жалби на двете страни - относно действието на договор рег. № Д1- 16/20.06.2013г. в процесния период и значението на издадените от ищеца и осчетоводени от ответника данъчни фактури, съответно по основателността на предявените искове по чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД с оглед възражението на ответника за изтекла погасителна давност. Дадени са указания на въззивния съд да се произнесе за разноските за производството пред ВКС.

Въззивното производство е образувано по жалба от ответника - „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, чрез юр. А. срещу решение № 261546 от 26.11.2021г. по т.д. № 1508/2020г. по описа на Софийски градски съд, в частта, с която е осъден да заплати на ищеца - „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, сумата от 85 527,15 лева главница, ведно със законната лихва за забава върху главницата считано от 10.08.2020г. до окончателното ѝ заплащане, както и сумата от 20 655,64 лева изтекли лихви за периода от 10.08.2017г. до 10.08.2020г. и е осъден да заплати на ищеца 8 704,89 лева разноси по делото.

Въззивникът/ответникът - „Специализирана болница за активно лечение на хематологични

заболявания“ ЕАД счита, че решението в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства. Твърди, че решението е постановено в противоречие на разпоредбата на чл.116, б. „а“ от ЗЗД и чл. 235, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, че сумите по процесните фактури за периода от 01.05.2016 год. до 31.12.2016 год. не са дължими и са погасени по давност към датата на предявяване на иска. В тази връзка се поддържа, че с потвърдително писмо № 616 от 17.03.2017год. ответникът не е извършил признание на дължимите суми по фактурите и няма признание което е годно да прекъсне давността. На следващо място твърди, че потвърдителното писмо не е подписано от изпълнителния директор на ответното търговско дружество, а от неговия главен счетоводител, който никога не бил упълномощаван да представлява дружеството, нито да извършва признание на негови задължения, поради което процесното потвърдително писмо няма правно действие и не можело да се тълкува като признание на задължения по чл.116, б. „а“ от ЗЗД. Според ответника, решението за дължимостта на сумите по процесните фактури се основавало на неподписан документ - „Справка за контрагент за синтетична сметка /подсметка/ с дата за работа 31.12.2016год.“, която не е и приложение към потвърдителното писмо. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно се бил позовал на този документ, въпреки възражението за допускането му като доказателство по делото и липсата на подпис върху него. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната от него част и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявените обективно и кумулативно съединени иски като неоснователни и погасени по давност. Претендира разноси за двете инстанции, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК в предходното въззивно производство.

Въззиваемият/ищецът - „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, е подал в срок писмен отговор на въззивната жалба, чрез адв. Ц.. Излага подробни съображения по наведените от въззивника-ответник твърдения, които ще бъдат съответно разгледани при обсъждане доводите на насрещната страна. Моли въззивния съд да остави въззивната жалба на ответника без уважение и в тази част да потвърди процесното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира разноси за въззивното производство.

Подадена е въззивна жалба и от ищеца - „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, чрез адв. Ц. срещу решение № 261546 от 26.11.2021г. по т.д. № 1508/2020г. по описа на Софийски градски съд, в частта, с която са отхвърлени исковете срещу ответника - „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, съответно за сумите над 85 527,15 лева главница до 153 477,29 лева и над 20 655,64 лева до 45 425,84 лева изтекли лихви за периода от 10.08.2017г. до 10.08.2020г. и е осъден да заплати на ответника 233,08 лева разноси по делото.

Въззивникът/ищецът - „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД счита, че решението в обжалваната от него част е неправилно поради нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила, и необоснованост относно размера на присъдената неустойка по чл. 86 от ЗЗД, като се прави искане в тази си

част решението да бъде отменено и постановено ново за уважаване на исковите претенции в пълния си предявен размер. Твърди, че вземанията на ищеца по процесните фактури не са периодични и не се погасяват с кратката 3 годишна давност, а се погасяват с 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД. Според ищеца, исковата претенция не е обвързана с договор и произтича от процесните фактури. На следващо място твърди, че имало налични доказателства за прекъсване на давността за периода от 01.01.2017год. до 10.08.2017год., а именно- потвърдително писмо от 20.02.2019год., с което „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“, ЕАД потвърдил задълженията си към ищеца към 31.12.2018год. в размер на 1 050 204,23 лева, както и Годишен доклад за дейността и ГФО за 2017год., обявен в ТРРЮЛНЦ, където на стр. 46, т. 7 е посочено задължение към жалбоподателя в размер на 922 000 лева към 31.12.2017год. Това представлявало извънсъдебно признание на ответника по чл. 116, б. „а“ от ЗЗД, което не било съобразено от първоинстанционния съд. На последно място се твърди, че имало наличие на грешка в изчисленията относно размера на лихвата по чл. 86 от ЗЗД, която довела до присъждане на лихва в по-малък размер от действително дължания се. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната от него част и да постанови друго, с което да уважи изцяло предявените обективно и кумулативно съединени искове като доказани и основателни. Претендира разноси за въззивното производство, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК в предходното въззивно производство.

Въззиваемият/ответникът - „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, е подал в срок писмен отговор на въззивната жалба, чрез юр. А.. Излага подробни съображения по наведените от въззивника-ищец твърдения, които ще бъдат съответно разгледани при обсъждане доводите на насрещната страна. Моли въззивния съд да остави въззивната жалба на ищеца без уважение и в тази част да потвърди процесното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира разноси за въззивното производство.

При служебно извършената от въззивния съд проверка на основание разпоредбата на чл. 269 ГПК, се установява, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

От доказателствата по делото се установява и страните не спорят във въззивното производство, че „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ и „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД ползват обща сграда на ул. „Пловдивско поле“ № 6, че между тях е сключен договор № Д1- 16/20.06.2013год. за междуболнично сътрудничество за предоставяне на немедицински услуги, изменен със споразумение № Д1-3#2/31.12.2015год. и срок на действие до 01.05.2016год. Съгласно договора, страните по делото са договорили съвместно заплащане на консумативите и други разходи за общо ползваната болнична сграда, а именно: разходи за електрическа енергия, за студена вода, за топлоенергия, разходи за абонаментна поддръжка и сервиз на асансьори /5 на брой/, разходи за извозване на битови отпадъци, разходи за охрана на прилежащия сграден фонд, разходи за наем и поддръжка на изтривалки, както и на ползвания кислород от централната кислородна инсталация. След изтичането на договора

страните по него не са сключили нов, но са продължили да разделят консумативните разходи по експлоатацията на сградата, съгласно уговорения начин в прекратения договор.

Вземането на ищеца е с обща стойност 153 477,29 лева, за което е издал 109 фактури за периода от 01.05.2016год. до 30.12.2017год. и с №№: 4191/20.06.2016г., 4195/21.06.2016г., 4196/22.06.2016г., 4210/12.07.2016г., 4212/12.07.2016г., 4215/12.07.2016г., 4225/13.07.2016г., 4226/14.07.2016г., 4227/14.07.2016г., 4228/14.07.2016г., 4229/14.07.2016г., 4231/26.07.2016г., 4232/27.07.2016г., 4241/29.07.2016г., 4251/12.08.2016г., 4252/12.08.2016г., 4255/22.08.2016г., 4271/31.08.2016г., 4281/01.09.2016г., 4302/19.09.2016г., 4303/20.09.2016г., 4326/14.10.2016г., 4327/14.10.2016г., 4328/14.10.2016г., 4337/25.10.2016г., 4338/25.10.2016г., 4350/02.11.2016г., 4356/04.11.2016г., 4357/04.11.2016г., 4374/15.11.2016г., 4375/15.11.2016г., 4376/16.11.2016г., 4377/16.11.2016г., 4378/16.11.2016г., 4380/17.11.2016г., 4384/22.11.2016г., 4397/30.11.2016г., 4412/08.12.2016г., 4426/30.12.2016г., 4434/30.12.2016г., 4438/30.12.2016г., 4450/12.01.2017г., 4451/12.01.2017г., 4452/13.01.2017г., 4453/16.01.2017г., 4455/19.01.2017г., 4460/19.01.2017г., 4494/22.02.2017г., 4495/22.02.2017г., 4496/22.02.2017г., 4504/28.02.2017г., 4506/28.02.2017г., 4512/28.02.2017г., 4515/28.02.2017г., 4521/09.03.2017г., 4534/20.03.2017г., 4536/20.03.2017г., 4537/20.03.2017г., 4554/04.04.2017г., 4558/04.04.2017г., 4571/25.04.2017г., 4572/27.04.2017г., 4573/27.04.2017г., 4579/28.04.2017г., 4592/10.05.2017г., 4605/22.05.2017г., 4608/22.05.2017г., 4613/31.05.2017г., 4631/12.06.2017г., 4645/16.06.2017г., 4648/20.06.2017г., 4649/27.06.2017г., 4652/27.06.2017г., 4657/30.06.2017г., 4658/30.06.2017г., 4669/11.07.2017г., 4672/11.07.2017г., 4688/31.07.2017г., 4691/31.07.2017г., 4701/17.08.2017г., 4702/17.08.2017г., 4703/17.08.2017г., 4704/21.08.2017г., 4706/21.08.2017г., 4712/31.08.2017г., 4732/13.09.2017г., 4735/13.09.2017г., 4737/14.09.2017г., 4747/18.09.2017г., 4748/19.09.2017г., 4756/29.09.2017г., 4759/29.09.2017г., 4772/13.10.2017г., 4778/27.10.2017г., 4779/27.10.2017г., 4782/30.10.2017г., 4790/31.10.2017г., 4811/13.11.2017г., 4812/13.11.2017г., 4835/30.11.2017г., 4854/08.12.2017г., 4858/11.12.2017г., 4861/11.12.2017г., 4867/14.12.2017г., 4870/14.12.2017г., 4872/15.12.2017г., 4873/15.12.2017г., 4887/28.12.2017 г. и 4895/29.12.2017 г. С потвърдително писмо от ответника изх. № 616/17.03.2017год., подписано от гл. счетоводител- А. Г./л. 15 от т.д. № 1508/20г. по описа на СГС/, са потвърдени негови задължения към ищеца към 31.12.2016год. в размер на 841 561,58 лева. С двустранно подписано от страните по делото споразумение за прихващане от 03.01.2018г./л. 1154 от т.д. № 1508/20г. по описа на СГС/, се установява, че ответникът признава парично задължение към ищеца в общ размер на 601 313,53 лева, но видно от приложената справка за разчети, подписана от гл. счетоводител на ищеца, те са за вземания по други договори и фактури, които не са предмет на настоящото производство. От годишен доклад за дейността и ГФО за 2017 год. на „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, обявен в ТР на 12.08.2019/л. 1181 от т.д. № 1508/20г. по описа на СГС/, се установява, че ответникът признава парично задължение към ищеца в общ размер на 922 000 лева. Този доклад е подписан от изп. директор и гл. счетоводител на ответното търговско дружество.

По делото е прието и кредитирано, неоспорено от страните по делото заключение на вещото лице С., изготвило съдебно-счетоводната експертиза в първоинстанционното производство. Вещото лице е установило, че страните по делото са осчетоводили процесните 109 фактури,

по част от които ответникът е ползвал ДДС. Според вещото лице, общият размер на задължението на ответника към ищеца е 153 646,63 лева. Вещото лице е установило, че поради прихващане в счетоводството на ответника на 01.01.2018г. са сторнирани всичките му задължения към ищеца по процесните фактури. Вещото лице е изчислило, че общият размер на обезщетението за забавено изпълнение върху главницата е 45 382,57 лева, считано от падежа на всяка една фактура до 10.08.2020г.

Първоинстанционният съд е изложил решаващи мотиви, че между страните са съществували валидни облигационни отношения по сключен на 20.06.2013г. договор за междуболнично сътрудничество и предоставяне на немедицински услуги, удължен с допълнителното споразумение до 01.05.2016г. След изтичането на срока на действие на договора, страните са продължили да прилагат неговите клаузи, за което свидетелстват събраните писмени доказателства, показанията на разпитания свидетел и приетата без възражения съдебно-счетоводна експертиза. Страните са продължили да се считат обвързани от договора, доколкото в съставени протоколи от трети лица ищецът е продължил да сочи този договор, издавал е фактури за разходите, така както страните са се съгласили по договора, а ответникът е осчетоводявал фактурите, при което се е съгласил с продължаване на действието на договора и след изтичане на неговия срок. Включването на фактурите в счетоводството на ответника по съответните сметки, каквото се е установило, че е налице, представлява признание на задълженията и доказва тяхното съществуване. Приел, че страните са продължили да изпълняват сключения на 20.06.2013г. договор, съгласно уговорките между страните по този договор се касае за повтарящи се през определен период от време (определен в договора като едномесечен) еднородни по своя характер задължения (разходи), при което вземанията по фактурите са периодични плащания, за които е приложима кратката тригодишна давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД. Приемайки прекъсване на давността за част от фактурите (за периода от 01.05.2016г. до 31.12.2016г.) поради признание на вземанията (чл. 116, б. "а" от ЗЗД), съгласно писмо на ответника № 616 от 17.03.2017г., за консумативи за общо ползваната сграда. Приел, че са погасени по давност вземанията в размер на 67 950,14 лева главница и 24 770, 20 лева лихви. Исковете са уважени в останалата част за сумите от 85 527,15 лева главници, ведно със законната лихва за забава считано от предявяване на исковата молба и за сумата от 20 655,64 лева лихви върху главницата.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна следното:

Ищецът е доказал при условията на главно и пълно доказване, че е заплатил в пълен размер всички дължими консумативни разходи за общо ползваната с ответника сграда. Ищецът и не е доставил нищо на ответника, а единствено му е префактурирал заплатените от него разходи за ел. енергия, студена вода, топлинна енергия, абонаментна поддръжка и сервиз на асансьори, кислород, изтривалки и консумативи, съобразно реда и начина уговорен в прекратения договор между страните. Няма пречка страните да уредят с договор помежду си, реда и начина на разпределяне на общите разходи, извършени в ползваната от тях една и съща сграда. С този договор страните са предвидили и уговорили начин за недопускане на

неоснователното обогатяване на ответника и ангажирането на извъндоговорната му отговорност по реда на чл. 59 от ЗЗД. Ищецът е префактурирал на ответника съответната припадаща се част, съобразно реда и начина уговорени в прекратения договор, като за всяко едно от тях е приложил копие от фактурата и доказателствата за извършените плащания към доставчиците. Фактът на заплащане на всички разходи от ищеца за общо ползваната с ответника сграда за болнично заведение, е правопораждащ факт за ищеца да претендира от ответника съответната част от тези общи разходи. Ето защо, първоинстанционният съд неправилно е определил правната квалификация по чл. 327, ал. 1 от ТЗ.

Правилната правна квалификация на правата претендирани от ищеца е чл. 79, ал. 1 от ЗЗД - осъдителен иск за заплащане на консумативи и разходи, направени във връзка с общо ползване на сграда от страните по делото по сключен договор, установен с процесните 109 фактури и иск за обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Представените и приети по делото 109 фактури, представляват частни свидетелстващи документи и с тяхното двустранно осчетоводяване от страните по делото, се установява наличието на договор за възникване на задължение от ответника за тяхното заплащане на ищеца. Страните по делото не спорят и от заключението на вещото лице се установява, че ищецът е заплатил на общите доставчици всички процесни разходи. Всяка една от тези двустранно осчетоводени фактури установява конкретни видове и количества извършени разходи, както и подлежащата на заплащане парична сума. Счетоводното отразяване на всяка една от фактурите и ползването на данъчен кредит по част от тях, следва да се приеме за несъмнено признание от ответника за възникване на задължението за плащане и за неговия конкретен размер. В този смисъл е и трайно установената и непротиворечива практика на съдилищата, включително и на ВКС. При тези установени факти, доказателствената тежест за определяне вида и размера на дължимите разходи за консумативи, както и за тяхното оспорване като недължими, преминава от ищеца върху ответника. Ответникът следва да установи при условията на главно и пълно доказване, че той не дължи заплащане на консумативи за ползваната от него част от сградата, че тези консумативи не са заплатени от ищеца, че неговата припадаща част е неправилно определена и т.н, за което в хода на делото не са ангажирани годни доказателствени средства. Допълнителен аргумент са и извършените частични плащания от ответника на ищеца за различни периоди и по други фактури, при съобразената договорка за съответната им припадаща се част. Не следва да се кредитира заключението на вещото лице, в частта, с която в счетоводните книги на ответника е отразено погасяване на задълженията по процесните фактури чрез прихващане извършено на 01.01.2018г. Съгласно разпоредбата на чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на всички останали обстоятелства по делото. Липсата на първични счетоводни документи означава, че всички вписвания относно тези погасявания не отговарят на изискванията за редовност. Освен установената от вещото лице вписвания в счетоводството на ответното търговско дружество, по делото няма нито едно друго

доказателство, които да обоснове извод за наличието на основанията за извършеното прихващане. Нередовните вписвания в счетоводните документи и търговските книги, не са годно доказателствено средство за установяване на тези обстоятелства по несъмнен начин, съобразно изискванията за пълно и главно доказване, на основание чл. 55, ал. 2 от ТЗ вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК. Недоказано и нелогично е твърдението на ответника, че ищецът е извършил всички разходи за консумативи на общо ползваната сграда с ответника, но последния не му дължал никакви суми. Това противоречи на всички установени по делото факти — ползват една и съща сграда, ответникът ползва ел. енергия, вода, охрана, асансьори и др., сключва договор и е съгласен за заплащане на съответна част за предходен период и осчетоводява процесните фактури за последващи периоди. Следователно, предявените искове за заплащане на главници са доказани и основателни за целия претендирай размер от 153 477,29 лева.

Основателно е възражението във въззивната жалба на ищеца, че вземанията по процесните фактури не са периодични и не се погасяват с кратката 3 годишна давност, а се погасяват с 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД.

Съгласно задължителното за съдилищата разрешение, дадено с Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111,б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Вземането на ищеца от ответника е по договор за поемане на задължение за заплащане на общи разходи, за които ищецът не е доставчик и ответникът не е потребител, нямат един правопораждащ факт, а много такива факти. В процесната хипотеза, задължението на ответника към ищеца не е периодично, тъй като ищецът не е доставчик и ответникът не е потребител, и се касае за вземания за вече извършени плащания, за които е поето договорно задължение за плащане, чрез тяхното възстановяване от ответника на ищеца. Предвид изложеното следва да се приеме, че вземанията по фактурите не са за периодични плащания, поради което за тях е приложима общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД, която не е изтекла към датата на предявяване на исковата молба.

По гореизложените съображения е неоснователно възражението на ответника, че процесните вземания се погасяват с кратката тригодишна давност, която не е била надлежно прекъсвана.

Предвид основателността на исковите за главници и установените периоди за забава на тяхното заплащане, основателни са и акцесорните искове за обезщетение за забавено изпълнение, съобразно изчисленият от вещото лице размер и уточнението в открито съдебно заседание, че се дължат всички главници за периода от 10.08.2017г. до 10.08.2020г. в размер на 45 425,84 лева.

Предвид основателността на исковите за главници, основателни са и акцесорните искове за

обезщетение за забавено изпълнение върху претендираните главници, считано от предявяване на исковата молба до окончателното им заплащане.

Като е отхвърлил частично исковете за главници и лихви, като погасени с кратката тригодишна давност, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено в тази част и спорът да бъде решен по същество от въззивния съд, на основание чл. 271, ал. 1, изр. първо ГПК.

С оглед крайния изход на делото обжалваното решение подлежи на отмяна и в частта за разноските, тъй като ответникът дължи на ищеца сторените разноси за трите инстанции и второто въззивно производство, които следват да бъдат пресъдени от въззивния съд, по съображения за безспорност и изчерпателност.

За първата инстанция ищецът претендира държавна такса в размер на 7 956,13 лева, 550 лева за депозит на вещо лице и 7 800 лева адвокатско възнаграждение. Видно от договор за правна защита и съдействие и фактура, се установява размерът на договореното възнаграждение в размер на 7 800 лева с ДДС, което е реално заплатено по банков път с платежно нареждане от 25.08.2020г. Ето защо, ответникът дължи на ищеца сумата от 16 306,13 лева за производството пред първата инстанция.

За предходното въззивно производство ищецът претендира държавна такса в размер на 1 854,41 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 6 240 лева с ДДС, което видно от договор за правна защита и съдействие, и фактура са уговорени и реално заплатено по банков път с платежно нареждане от 20.01.2022г. Ето защо, ответникът дължи на ищеца сумата от 8 094,41 лева за първото въззивно производство.

Ищецът има право на разноси да производството пред ВКС и за повторното разглеждане на делото от САС, но не претендира такива. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 24 400,54 лева, представляваща разноси на ищеца за двете инстанции.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261546 от 26.11.2021г. по т.д. № 1508/2020г. по описа на Софийски градски съд, в частта, с която са отхвърлени исковете от „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, ЕИК 000662776 срещу „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, ЕИК 200105779 за сумите над 85 527,15 лева до 153 477,29 лева, представляваща главница по договор и фактури, и за сумата над 20 655,64 лева до 45 425,84 лева, представляваща изтекли лихви за периода от 10.08.2017г. до 10.08.2020г., както и в частта за разноските, **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, ЕИК 200105779, на основание чл. 79, ал. 1, пр. първо от ЗЗД да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, ЕИК

000662776, сумата над 85 527,15 лева до 153 477,29 лева, представляваща общ размер на дължимата главница по 109 фактури с №№: 4191/20.06.2016г., 4195/21.06.2016г., 4196/22.06.2016г., 4210/12.07.2016г., 4212/12.07.2016г., 4215/12.07.2016г., 4225/13.07.2016г., 4226/14.07.2016г., 4227/14.07.2016г., 4228/14.07.2016г., 4229/14.07.2016г., 4231/26.07.2016г., 4232/27.07.2016г., 4241/29.07.2016г., 4251/12.08.2016г., 4252/12.08.2016г., 4255/22.08.2016г., 4271/31.08.2016г., 4281/01.09.2016г., 4302/19.09.2016г., 4303/20.09.2016г., 4326/14.10.2016г., 4327/14.10.2016г., 4328/14.10.2016г., 4337/25.10.2016г., 4338/25.10.2016г., 4350/02.11.2016г., 4356/04.11.2016г., 4357/04.11.2016г., 4374/15.11.2016г., 4375/15.11.2016г., 4376/16.11.2016г., 4377/16.11.2016г., 4378/16.11.2016г., 4380/17.11.2016г., 4384/22.11.2016г., 4397/30.11.2016г., 4412/08.12.2016г., 4426/30.12.2016г., 4434/30.12.2016г., 4438/30.12.2016г., 4450/12.01.2017г., 4451/12.01.2017г., 4452/13.01.2017г., 4453/16.01.2017г., 4455/19.01.2017г., 4460/19.01.2017г., 4494/22.02.2017г., 4495/22.02.2017г., 4496/22.02.2017г., 4504/28.02.2017г., 4506/28.02.2017г., 4512/28.02.2017г., 4515/28.02.2017г., 4521/09.03.2017г., 4534/20.03.2017г., 4536/20.03.2017г., 4537/20.03.2017г., 4554/04.04.2017г., 4558/04.04.2017г., 4571/25.04.2017г., 4572/27.04.2017г., 4573/27.04.2017г., 4579/28.04.2017г., 4592/10.05.2017г., 4605/22.05.2017г., 4608/22.05.2017г., 4613/31.05.2017г., 4631/12.06.2017г., 4645/16.06.2017г., 4648/20.06.2017г., 4649/27.06.2017г., 4652/27.06.2017г., 4657/30.06.2017г., 4658/30.06.2017г., 4669/11.07.2017г., 4672/11.07.2017г., 4688/31.07.2017г., 4691/31.07.2017г., 4701/17.08.2017г., 4702/17.08.2017г., 4703/17.08.2017г., 4704/21.08.2017г., 4706/21.08.2017г., 4712/31.08.2017г., 4732/13.09.2017г., 4735/13.09.2017г., 4737/14.09.2017г., 4747/18.09.2017г., 4748/19.09.2017г., 4756/29.09.2017г., 4759/29.09.2017г., 4772/13.10.2017г., 4778/27.10.2017г., 4779/27.10.2017г., 4782/30.10.2017г., 4790/31.10.2017г., 4811/13.11.2017г., 4812/13.11.2017г., 4835/30.11.2017г., 4854/08.12.2017г., 4858/11.12.2017г., 4861/11.12.2017г., 4867/14.12.2017г., 4870/14.12.2017г., 4872/15.12.2017г., 4873/15.12.2017г., 4887/28.12.2017 г. и 4895/29.12.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 10.08.2020г. до окончателното ѝ заплащане, сумата над 20 655,64 лева до 45 425,84 лева, представляващи обезщетение за забавено изпълнение по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за периода от 10.08.2017г. до 10.08.2020г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261546 от 26.11.2021г. по т.д. № 1508/2020г. по описа на Софийски градски съд, в частта, с която е осъдена „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, ЕИК 200105779 да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, ЕИК 000662776, сумата 85 527,15 лева, ведно със законната лихва върху главницата считано от 10.08.2020г. до окончателното ѝ заплащане, и сумата 20 655,64 лева изтекли лихви за периода от 10.08.2017г. до 10.08.2020г.

ОСЪЖДА: „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД, ЕИК 200105779 да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, ЕИК 000662776, сумата от 24 400,54/двадесет и четири хиляди и четиристотин и 54 стотинки/ лева, представляващи разноски по чл. 78, ал. 1 ГПК за двете инстанции.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на

страните, при условията на чл. 280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____